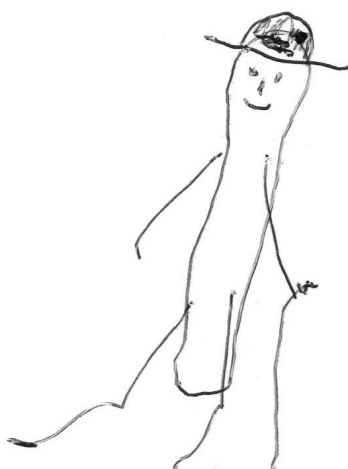

Husínští pejskové a jejich země

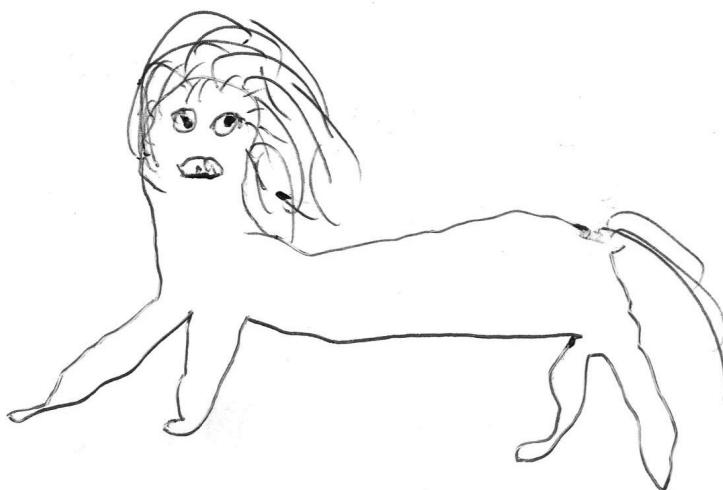
Byla jedna pohádková země, která se jmenovala husínská. Žili v ní pejskové. Nebyli to obyčejní pejskové. Vypadali trochu jako silnější hadi, ale měli ruce a nohy. Na hlavě povětšinou nosili černé buřinky. Kdo si je neumí představit, zde je obrázek, jak asi vypadali:

Husínský pejsek

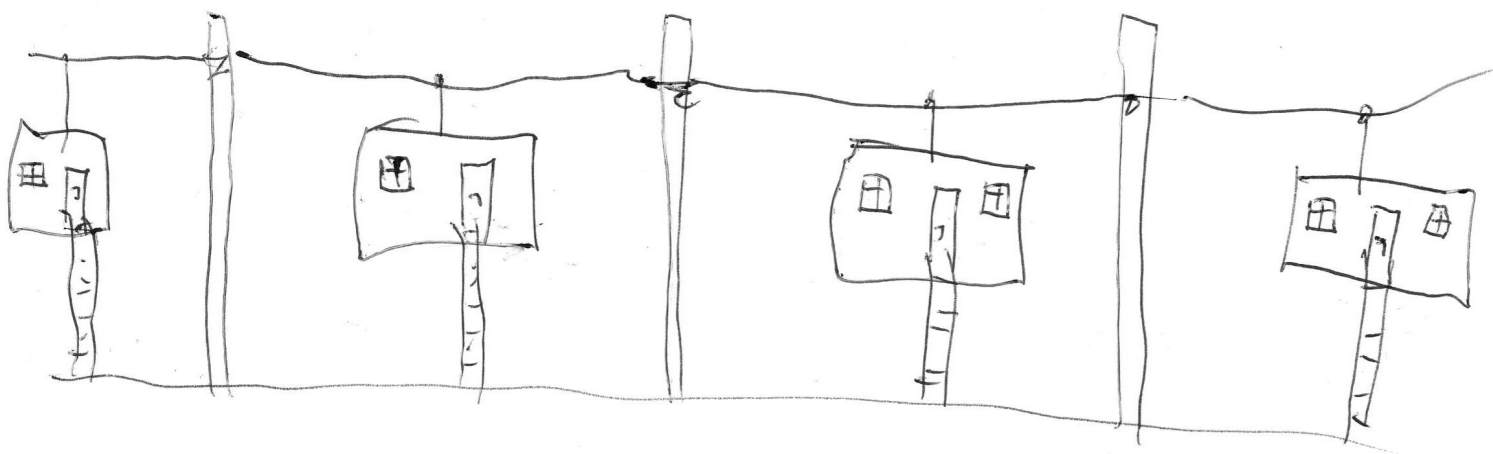
Husínští pejskové byli malý a mírumilovný národ. Celá jejich země čítala jen pět osad. První osadou bylo Papapapá , které bylo současně hlavním městem. Jednalo se jen o několik domečků, které byly obklopeny loukami, na kterých se pásli huzbuši – to byla husínská tažná a jízdní zvířata. Huzbuši vypadali trochu jako bezrucí kentauři. Dá se také říct, že byli podobní koni kříženého s opicí.

Huzbuš

V Papapapá také sídlil vrchní husínký pejsek, který moudře celou zemi spravoval. Další osadou byla Práce. Jak už název sám napovídá, jednalo se především o několik dílen, kam většina pejsků chodila za prací. Další osadou byly Kažbušany a Robertovice. Kažbušany dosataly jméno podle kažbušek, což je husínké národní jídlo. V Kažbušanech stála pekárna, která je vyráběla. Robertovice byla jakási dlouhá řadová ulice obytných domků. V Robertovicích žilo nejvíce pejsků, kteří ráno odjížděli do ostatních vesnic, především do Práce a Kažbušan. Pátou a poslední osadou byl Konec světa. Konec světa byla zvláštní vesnice a měla i svérázné obyvatele. Ti na rozdíl od ostatních pejsků nežili v domcích, nýbrž v obrovských „lustrech“, které byly zavěšeny na laně napjatém na několika sloupech. Domů lezli po provazových žebříkách.

Osada Konec světa

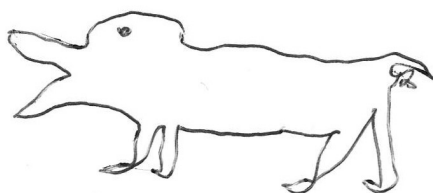

Zmínil jsem se již o husínkém národním jídle – kažbuškách. Další jídla, která husínští pejskové jedli, měly rovněž exotická jména: huspejky, husínky a

hacíkovky. Každou byly vlastně na kolečka nakrájené, osolené a usmažené brambůrky, husínky byly topinky s česnekem a nastrohaným sýrem, huspejsky – chléb s máslem a na kolečka nakrájené ředkvičky a konečně hacíkovky byl chléb namazaný huzbuší paštikou, rozkrájený na kostičky a na každé z nich bylo kolečko okurky. To tedy byla celá rozmanitá strava husínských pejsků. Kromě vody pili takzvané sidinky, což byly různorodé míchané drinky, které však v každém případě obsahovaly vodu, huzbuší sádlo, sůl, pepř a pálivou papriku.

Velice hojné zvířátko, které žilo ve volné přírodě, byla hacíkacíka. Byla podobná trochu myši a trochu ještěrce. Pejskové často hacíkacíky chovali jako své domácí mazlíčky.

Hacíkacíka

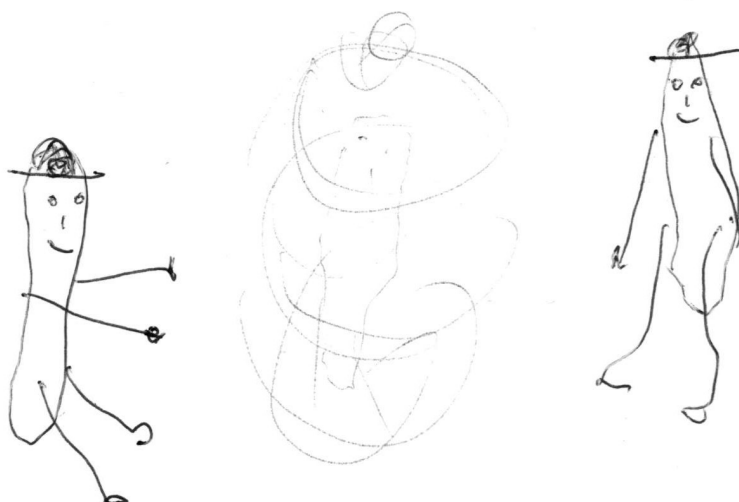

V husínské zemi jezdilo i několik automobilů – dodávek, jejichž pohonem byl bahenní plyn z močálu na Konci světa, Tato dodávka se jmenovala Pivnička a vypadala trochu jako východoněmecký Barkas.

Husínští pejskové používali i jistého nářečí. Tak například neříkali narodit se, ale nafarodit se. Husínští pejskové se nerodili jako obyčejní lidé – přímo vznikali. Nebylo nic neobvyklého, spatřili- li jste na procházce, jak se zničehonic začíná vlnit a točit vzduch. Vznikl vzdušný vír, který se rychle točil a v tomto víru se začal zhmotňovat nový husínský pejsek. Pak vír úplně zmizel a

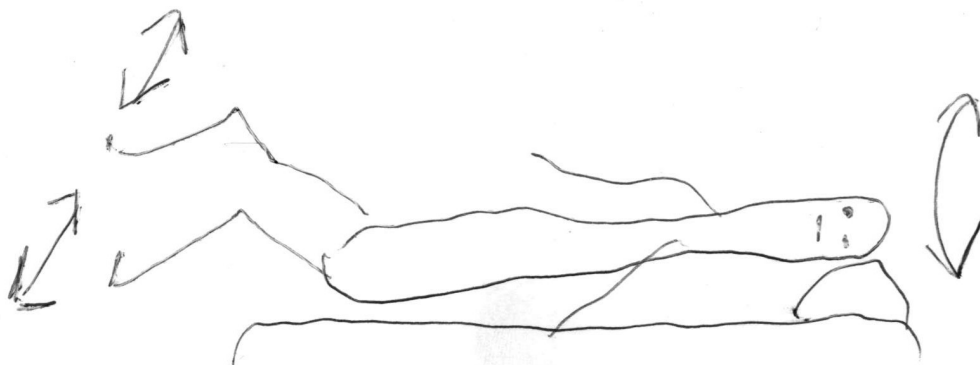
zůstal jen točící se dospělý pejsek, kterého ostatní, když se přestal točit, přivítali mezi sebou a pomohli mu postavit domeček, nebo převzal domeček po zemřelém pejskovi.

Husínští pejskové sledují nafarození nového pejska

V hodnocení situace existovaly tři speciální výrazy: fífovatý, paškovatý a práškovatý. Bylo-li něco v pořádku, bylo to fífovatý, bylo-li něco špatné, bylo to paškovatý, bylo-li něco tak špatné, že to mělo vybuchnout, bylo to práškovatý. Pejsek, který byl spokojený a v dobré náladě byl zařífovanej. Za zmínku stojí ještě zvláštní druh spánku husínkých pejsků. Husínští pejskové během spánku kopali nohama a převraceli hlavu ze strany na stranu. To ovšem nebylo na škodu spánku, naopak, tvrdý spánek se poznal právě podle usilovného kopání a kroucení hlavy.

Husínský pejsek spí

Tak v té kouzelné zemi žili všichni ve vzájemné shodě a bez sporů. Byla to totiž kouzelná země a byla celá zafífovaná.